MIRCEA POPESCU

ENIGMA SĂGEŢII ALBASTRE

22



M I R C E A P O P E S C U

ENIGMA SĂGEŢII ALBASTRE

ENIGMA
SĂGEŢII ALBASTRE

ENIGMA
SĂGEŢII ALBASTRE

ENIGMA
SĂGEŢII ALBASTRE

ENIGMA
SĂGEŢII ALBASTRE

E D I T U R A T I N E R E T U L U I

Coperta de ***IONESCU DUMITRU***

Cînd Radu Balmuş primise telefonul din partea redactorului-şef al săptămînalului ilustrat unde lucra tocmai se pregătea să se întindă pe admirabilul său divan-studio. Fără să mai aprindă lumina, ridică receptorul aparatului telefonic. Îşi dădu seama, după timbrul răguşit al interlocutorului, că avea să i se comunice o veste importantă. De-abia se întorsese de la Timişoara, după trei zile de muncă încordată. Toată după-amiaza muncise la articolul ce urma să apară în numărul viitor al revistei. În acest timp, Dorian, bunul său prieten de la laboratorul fotografic, lucrase şi el la developarea clişeelor, astfel că, la ora zece şi jumătate, cînd terminaseră lucrul, au respirat uşuraţi, au băut cîte o cafea mică şi s-au despărţit cu sentimentul de mulţumire al lucrului isprăvit cu bine.

De la redacţie pînă la el acasă nu erau decît zece minute de mers pe jos. Cînd a ajuns, obosit, s-a dezbrăcat cu cea mai mare iuţeală posibilă, a făcut un duş, a stins lumina şi... a sunat telefonul. După cum bănuia, redactorul-şef i-a comunicat o veste într-adevăr neaşteptată.

La ora şapte dimineaţa trebuia să plece la Viena. Toate amănuntele plecării erau pregătite, inclusiv paşaportul şi biletul de avion. Dar Viena nu era decît o mică escală în drumul pe care-l avea de parcurs. De acolo, urma să se

urce în „Săgeata albastră", avionul care lega Delhi de Paris. Nu se știe prin ce împrejurare, redactorul-șef aflase vestea că cele mai faimoase bijuterii din tezaurul prințului indian Sarasthri vor fi transportate la Expoziția internațională de la Paris cu acest avion. Întrucît bijuteriile erau de o valoare uriașă, Radu își închipuia că „Săgeata albastră" era un fel de fortăreață zburătoare, păzită de cel puțin o companie de soldați și una de polițiști și detectivi. Vă închipuiți dezamăgirea lui cînd, urcîndu-se în splendidul avion, nu observă decît șase pasageri, stewardesa, căpitanul și pilotul secund. Așadar, nu erau, în total, decît zece oameni pe bordul „Săgeții albastre".

Instalat comod pe unul din fotolii, recapitula în minte ceea ce avea de făcut. La sosirea în capitala Franței trebuia să filmeze scena preluării tezaurului de către delegații Expoziției internaționale, apoi, cu ajutorul unui permis special, pe care avea să-l primească de la secretarul ambasadei române, urma să înregistreze pe mica peliculă de celuloid toate evenimentele prilejuite de deschiderea faimoasei expoziții. Radu tresări brusc din gîndurile sale. Pe nesimțite, stewardesa se apropiase de el și, într-un mod care îl surprinse (n-ar fi putut spune că neplăcut), îi atinse ușor mîna. Buzele murmurară abia șoptit, pline de înfrigurare :

— Sînteți înarmat ? Apoi, schimbînd brusc tonul : Doriți să serviți ceva ?

Cîteva clipe, Radu se uită uluit la ea. Era o fată drăgălașă, în jurul vîrstei de douăzeci de ani, cu părul atît de

blond, cum i se păru că nu mai văzuse pînă atunci în viaţa lui, şi cu ochii de un căprui atît de închis, că mai curînd păreau negri. Într-un cuvînt, o înfăţişare mai mult decît plăcută.

Fiindcă stewardesa aştepta răspuns la cele două întrebări, Radu se hotărî să-i răspundă numai la una dintre ele :

— Eşti amabilă, domnişoară, să-mi aduci o oranjadă ?

Stewardesa se uita de jur împrejur pe furiş. Parcă se temea să nu fie auzită de ceilalţi pasageri ai avionului.

— Vă aduc imediat, murmură ea.

Înainte de a ajunge în dreptul barului, unul dintre pasageri îi făcu semn să se apropie de el.

— Aţi dorit ceva, domnule Van Blathers ?

— Iartă-mi indiscreţia, domnişoară ! Cine e pasagerul cu care stăteai adineauri de vorbă ?

— Scuzaţi-mă, domnule, dar nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea. Şi stewardesa se îndepărtă grăbită.

Domnul între două vîrste, care răspunde la numele de Van Blathers, se adresă atunci vecinei sale :

— Ce părere ai, draga mea Corine ?

Corine întoarse o privire plictisită şi ridică din umeri :

— Nu înţeleg ce te interesează atît tînărul acela !

— Nu înţelegi ? Nici eu nu înţeleg ce caută printre pasagerii „Săgeţii albastre". Mi se pare suspect, asta e ! conchise domnul Van Blathers, clipind des din ochi.

Corine nu dădu nici o atenţie spuselor lui. Era preocupată de cu totul altceva.

— Tedy ! Pasagerul acela înalt trage cu urechea la ceea ce vorbim.

— Crezi ? Doarme ca un buştean. Nu-l auzi cum sforăie ?

— Se preface, murmură Corine neîncrezătoare. Se preface, ascultă-mă pe mine ! De cîte ori trece cineva pe lîngă el întredeschide, pe furiş, ochii. L-am urmărit tot timpul.

Deodată Corine tresări brusc. Cineva se apropiase de ei pe nesimţite.

— A ! M-ai speriat, domnule Redhome !

— Scuzele mele, domnişoară Corine, răspunse cel căruia îi era adresat reproşul, un individ scund, dar bine legat, ceva mai în vîrstă decît Van Blathers. Erai atît de preocupată, continuă el pe acelaşi ton indiferent şi monoton, încît nu m-ai observat cînd m-am apropiat.

— Ce doreşti, Redhome ? mormăi enervat Van Blathers.

— Trebuie neapărat să-ţi vorbesc, îl întrerupse Redhome. L-ai văzut pe individul care discuta cu stewardesa ?

— Da, cine e ?

— Tocmai asta mă întrebam şi eu.

Între timp, stewardesa se reîntoarse cu oranjada. Se uita drept în ochii lui Radu, parcă ar fi căutat să-i citească în privire şi nu mai spuse decît atît :

— Fiţi atent ! Sînteţi în mare primejdie.

Pînă să-i răspundă, dispăruse de lîngă el.

*

Căpitanul avionului, Sanders, obţinuse imediat legătura cu aeroportul din Lyon.

— Atenţiune, aeroportul ! Atenţiune, aeroportul ! Aici „Săgeata albastră" !

— Atenţiune, „Săgeata albastră" ! Atenţiune, „Săgeata albastră" ! Aici aeroportul din Lyon. Trec pe recepţie. Te ascult, căpitane Sanders !

— Aeroportul ! Aici Sanders, căpitanul „Săgeţii albastre". Zburăm deasupra Mont Blancului. Înălţimea avionului : cinci mii cinci sute de metri. Motoarele funcţionează normal. Totul în ordine. În treizeci de minute aterizăm.

Nu trecuseră două minute de la această convorbire cînd crainica aeroportului din Lyon citi la microfon obişnuitul anunţ :

— Avionul „Săgeata albastră" soseşte pe aeroport la orele 18,45. Repetăm. Avionul „Săgeata albastră"...

Doi reporteri, înarmaţi cu tradiţionalele şi nelipsitele aparate de filmat, şi care moţăiseră pînă atunci pe o banchetă din sala de aşteptare, tresăriră imediat la auzul acestei veşti.

— Ai auzit, Lucien ? întrebă cel mai tînăr.

— Auzit ! răspunse laconic Lucien.

— Pregăteşte-ţi aparatul de fotografiat !

— Pregătit, veni şi cel de al doilea răspuns tot atît de laconic ca şi primul.

— Eu, unul, scriu un reportaj pe trei coloane cu aldine, se entuziasmă tînărul. Şi două-trei fotografii. E senzaţie. Ascultă-mă pe mine, Lucien ! Fii atent ce titlu formidabil am găsit : „Săgeata albastră“, în drum spre Paris, aterizează la Lyon. Fabulosul tezaur al prinţului Sarasthri, aflat în safeul special al avionului, fotografiat de Georges Boyer pentru „Lyon soir“. Ce spui ? Straşnic, nu ?

— Straşnic !

Georges era, fără îndoială, mult mai volubil decît colegul său Lucien.

— Senzaţie, domnule ! Senzaţie ! Ascultă ce-ţi spun eu ! Cînd spunea că soseşte ?

— Şi patruzeci şi cinci.

Georges se ridicase de pe banchetă şi pornise spre uşă, cînd vocea crainicei de la aeroport se făcu din nou auzită. De data asta vocea era puţin tremurată, trădînd o oarecare emoţie :

— Atenţiune ! Atenţiune ! Avionul „Săgeata albastră“ nu mai aterizează pe aeroportul din Lyon. Persoanele interesate se vor prezenta pentru lămuriri suplimentare la direcţiunea aeroportului.

— Ai auzit, prietene ? izbucni tumultuos Georges.

Lucien se uită lung după rotocolul de fum albăstrui, izvorît din ţigara cu filtru.

— Auzit.

— Nemaipomenit !

— Senzaţie, rectifică ironic Lucien.

— Nu ştiu ce găseşti de rîs ! Am pierdut bunătatea de articol, se indignă Georges. Şi aveam un titlu colosal ! Ce părere ai ?

În sfîrşit, Lucien se decise să vorbească mai mult decît o făcuse pînă acum :

— Probabil că vor ateriza direct la Paris. Aşa cum a fost stabilit iniţial. Era riscantă escala la Lyon, adăugă el după un timp, continuînd cu îndărătnicie să urmărească rotocoalele de fum ale ţigării.

*

În acest timp, radiotelegrafistul de serviciu al aeroportului din Lyon lansa, plin de teamă, un apel desperat în eter :

— Allo ! „Săgeata albastră" ! „Săgeata albastră" ! De ce nu răspundeţi ?

Uşa cabinei radiotelegrafistului se deschise brusc şi în prag apăru domnul Favre, directorul general al aeroportului, în persoană. Cu un semn îndepărtă persoanele care-l însoţeau, închise uşa şi se apropie de omul ce încerca zadarnic să obţină legătura cu „Săgeata albastră".

— Ei bine ? Nimic ?

— Nimic, domnule director. Nu pot să înţeleg ce s-a întîmplat. Zborul decurgea normal. Acum douăzeci de minute am vorbit cu căpitanul Sanders. Nu mai înţeleg nimic.

Directorul ridică încruntat o sprînceană.

— În faţa uşii cabinetului meu sînt adunaţi peste treizeci de oameni care aşteaptă un răspuns. Nu ştiu ce să le mai explic. Am înştiinţat-o pe domnişoara Prenet să dea un anunţ evaziv. Am redactat personal anunţul, din care să reiasă că avionul n-ar mai face escala la Lyon, ci ar ateriza direct la Paris. Ajunsesem să cred chiar eu în această minciună. Adineauri am luat legătura cu Parisul. Nici acolo nu se ştie nimic. „Săgeata albastră“ a dispărut, s-a evaporat... sau Dumnezeu mai ştie ce s-o fi întîmplat cu ea. E îngrozitor !

— Într-adevăr, domnule director, e îngrozitor ! Sînt zece oameni pe bordul avionului.

De data aceasta amîndouă sprîncenele directorului general se ridicară în semn de adîncă nemulţumire.

— Zece oameni ? Mă faci să rîd ! Pe bordul avionului este o încărcătură mult mai preţioasă : tezaurul prinţului Sarasthri. Ştii cît valorează ? Zece milioane de franci. Zece milioane !

Era pur şi simplu transfigurat. Broboane de sudoare îi învăluiră tîmplele.

— O avere colosală dispare în neant ! Înţelegi ? şuieră el către radiotelegrafist.

Radiotelegrafistul se pare că nu avea nici un interes să-l contrazică pe directorul său, de aceea murmură evaziv :

— Înţeleg... domnule director general.

— Mai încearcă ! Poate că totuşi... Ei, dar nu ! Trebuie să găsim cu orice preţ „Săgeata albastră“. Zece milioane... mai şopti el, şi simţi că i se taie răsuflarea dacă mai pome-

neşte această cifră ce părea că-i dansează în faţa ochilor o sarabandă îndrăcită.

— Am înţeles, domnule director general. Şi radiotelegrafistul reluă cu înfrigurare apelul către spaţiul enigmatic : Allo ! „Săgeata albastră“ ! „Săgeata albastră“ ! De ce nu răspundeţi ? „Săgeata albastră“ ! De ce nu răspundeţi ?

*

Imediat după convorbirea căpitanului Sanders cu aeroportul din Lyon, zguduituri violente cuprinseră masivul bolid albastru. Pasagerii începură să se agite.

— Ce se întîmplă, domnişoară stewardesă ? izbucni domnul Van Blathers.

— Ce înseamnă asta ?

Era vocea vădit speriată a Corinei.

Stewardesa trecu pe lîngă pasageri şi se opri în faţa uşii cabinei de comandă a avionului :

— Vă rog să vă păstraţi calmul ! „Săgeata albastră“ va fi nevoită să aterizeze înainte de a ajunge la Lyon.

— Dar e o nebunie, domnişoară ! protestă enervat pasagerul cel înalt, care se trezise evident din somn. Sîntem deasupra Mont Blancului. Măcar dacă am fi avut paraşute !

— Şi ce să faci cu ele, domnule ? interveni cel care se numea Redhome. Să sari pe Mont Blanc ?

Se iscă o rumoare uşor imaginabilă într-o astfel de împrejurare.

— V-am rugat să vă păstraţi calmul ! repetă stewardesa. Din motive care ne sînt absolut necunoscute, motoarele nu mai funcţionează normal. Pentru a evita o catastrofă, căpitanul Sanders va încerca, şi vă asigur că o va face din toate puterile sale, să aterizeze pe o pantă mai puţin înclinată a Mont Blancului. Vă rog încă o dată să fiţi calmi ! Nimeni să nu se mişte de pe fotoliu.

Şi blonda stewardesă dispăru în cabina de comandă a avionului.

*

Căpitanul Sanders avea experienţa a douăzeci de ani de zbor. Acasă era aşteptat de o soţie admirabilă şi trei copii. Era de la sine înţeles că urma să lupte din toate puterile pentru a salva „Săgeata albastră" şi pasagerii ei de la un dezastru. După ce a îndepărtat-o pe stewardesă din cabina de comandă, a comunicat pilotului secund hotărîrea sa de a încerca tot ce-i va sta în putinţă pentru a ateriza pe unul dintre rarele platouri ale Mont Blancului.

— Ne vom zdrobi de stînci, domnule căpitan, i-a replicat pilotul.

— Voi încerca aterizarea. Altceva nu mai avem de făcut.

— Motoarele funcţionează tot mai slab.

— Tocmai de aceea trebuie să aterizăm. În curînd nu vor mai funcţiona de loc.

Şi cei doi experimentaţi piloţi încercară ceea ce părea aproape imposibil.

*

Nimeni nu ar fi putut să explice ce s-a întîmplat sau mai bine spus cum au reuşit căpitanul Sanders şi secundul lui extraordinara performanţă a unei aterizări pe Mont Blanc. Din păcate, cei doi eroi nu au mai supravieţuit, fiind singurii care şi-au găsit moartea în această nemaipomenit de temerară încercare. Cabina de comandă s-a izbit de un perete stîncos şi cei doi piloţi au fost zdrobiţi de carcasa metalică. Cu preţul vieţii lor, reuşiseră imposibilul. Restul avionului era aproape intact, iar stewardesa şi cei şapte pasageri erau salvaţi. Opt oameni, complet izolaţi de restul lumii, fără apă şi fără lumină, proiectaţi pe un platou singuratic... Radu se dezmetici primul dintre toţi. O zări pe stewardesă la doi paşi de el leşinată. Destupă repede sticluţa de coniac pe care o purta în buzunarul hainei. Îi fricţionă tîmplele şi fata, gemînd uşor, se trezi încet, încet din leşin. Îi dădu să bea o înghiţitură de coniac. Între timp, ceilalţi pasageri începură să-şi revină din şocul pe care-l suferiseră. Se adunară cu toţii în faţa avionului. După ce Radu constată cu multă durere că moartea celor doi fusese fulgerătoare, căută să stabilească măsurile imediate ce se puteau lua în situaţia excepţională în care se aflau. Domnul Van Blathers se plimba de cîteva minute, agitat, prin faţa micului grup. În cele din urmă, se opri în faţa lui Radu şi exclamă :

— Va trebui să întreprindem ceva, fireşte ! Dar ce ?

— Sînteţi cinci bărbaţi. Suficienţi pentru a elabora un plan de salvare. Cît despre noi, cele trei femei, vom căuta să nu vă încurcăm cu nimic.

Erau primele cuvinte pe care le rostea o femeie scundă, între două vîrste, pe care pînă atunci aproape că nimeni nu o băgase în seamă.

— Nu e aşa, Sandra ? se adresă ea stewardesei.

— Da, doamnă Hutkins. Desigur.

— Atunci, pentru care motiv te smiorcăi atît ?

Într-adevăr, blonda stewardesă, căreia abia acum îi aflau şi ceilalţi numele, plîngea necontenit din momentul cînd îşi revenise din leşin.

— Bietul căpitan Sanders ! îngăimă ea. Mă gîndesc tot timpul la el. Dacă nu mă izgonea din cabina de comandă, eram şi eu moartă.

— Nu e timpul să plîngem pe cei morţi, interveni cu brutalitate individul nesuferit care răspundea la numele de Redhome. Mai bine să ne vedem de noi, de cei care am rămas în viaţă.

— Am spus-o şi o repet, declară cu emfază Van Blathers. Va trebui să întreprindem ceva. Ei bine, profesiunea mea nu-mi permite să gîndesc decît în bani sau în aur. Sînt bijutierul Van Blathers-junior, moştenitorul unei firme cu renume, posesor al unei averi considerabile.

Se opri cîteva clipe, măsurîndu-i pe ceilalţi cu privirea, pentru a citi pe chipurile lor efectul vorbelor sale, apoi continuă :

— Ofer zece mii de franci celui care va găsi o soluţie de a ieşi din această nenorocită situaţie.

— Reuşită glumă, domnule, răspunse, fără ironie, Radu.

Van Blathers îl privi contrariat :

— Dar nu glumesc de loc, tinere. De ce oferta mea ţi se pare o glumă reuşită ?

— Pentru că am asemănat oferta dumneavoastră cu anecdota despre vînzătorul de îngheţată care a murit de sete.

— Nu cunosc anecdota, tinere, şuieră sever, printre dinţii rari, Van Blathers. În schimb, vă asigur pe toţi că nici o clipă nu m-am gîndit să glumesc. Oferta mea este foarte serioasă. Aveţi cuvîntul lui Van Blathers-junior.

— Ei bine, şi ce vom face cu cei zece mii de franci ai dumitale ? stărui cu încăpăţînare Radu. Ne vom congela o dată cu ei în acest vîrf de munte, care presupun că este inaccesibil.

— Domnilor, nu este momentul să ne certăm, interveni în discuţie pasagerul cel înalt. Îmi daţi voie să mă prezint : doctorul Duncan. Nici nu trebuie să ne gîndim la cei zece mii de franci oferiţi de domnul Van Blathers, continuă el. Vieţile noastre valorează infinit mai mult.

— Dar nici zece mii de franci nu sînt de lepădat, se amestecă în vorbă Redhome, pe a cărui figură trecu un zîmbet lacom.

— Eu am o propunere, continuă directorul Duncan, fără a lua în seamă vorbele lui Redhome. Sîntem cinci băr-

baţi. Doi dintre noi, cei mai curajoşi, vor pleca mîine în zori pentru a găsi o eventuală cale de acces pînă la primul punct locuit. S-ar putea să ne aflăm destul de aproape de vreun canton, de vreun refugiu, sau poate chiar de observatorul meteorologic. În acest timp, ceilalţi trei bărbaţi vor face de pază cu schimbul. Vor trage la sorţi pentru a vedea care dintre noi va alcătui echipa de salvare.

Singurul dintre pasageri care nu scosese nici un cuvînt pînă atunci, tipul uscăţiv şi înalt, îşi scutură calm pipa şi după ce tuşi uşor, ca şi cum ar fi vrut să-şi dreagă glasul, spuse :

— Nu este nevoie să mai tragem la sorţi. Mă ofer eu ! Numele meu este Bertram şi consider că o singură persoană este suficientă pentru această întreprindere riscantă. Voi pleca mîine, iar dumneavoastră, domnilor, veţi rămîne de pază la bordul avionului, conform propunerii domnului doctor.

— Nu sînt de acord cu propunerea dumitale, domnule Bertram. Un singur om nu ar avea suficiente şanse să găsească drumul, interveni în discuţie Radu, cu gîndul de a-l însoţi pe Bertram în periculoasa dar necesara expediţie.

Însă doctorul Duncan i-o luă înainte :

— Tînărul are dreptate ! Te voi însoţi, domnule Bertram. Echipa de salvare o vom forma noi doi.

Uscăţivul îşi răsucea nervos, între degete, pipa.

— Bine, doctore ! Dacă ţii atît de mult să mă însoţeşti, fie !

*

Se apropia noaptea. Fiecare căuta să-şi aranjeze, pe cît era posibil, spaţiul în care urma să doarmă. Radu ar fi dorit să stea de vorbă cu Sandra, să lămurească misterioasa comportare pe care o avusese faţă de el din momentul cînd se urcase pe bordul „Săgeţii albastre". Dar stewardesa, care îşi amenajase la bordul avionului un pat comun cu doamna Hutkins, stătea de vorbă cu aceasta. Radu, întins pe bancheta ce urma să o împartă cu doctorul Duncan, închisese ochii, lăsînd impresia că a şi adormit. De fapt, trăgea cu urechea la cele ce vorbeau. Ştia că era un act de nepoliteţe, dar curiozitatea (poate profesională) de a cunoaşte cît mai mult despre cei care îi erau parteneri ai nemaipomenitei aventuri îl făcu să săvîrşească acest act de indiscreţie.

— Vom îngheţa de frig în pustietatea asta. Şi vom muri de foame, şopti doamna Hutkins, oftînd zgomotos, după care căută să se convingă dacă Radu dormea cu adevărat sau numai se prefăcea.

Respiraţia lui profundă o linişti, aşa că trecu imediat la un alt subiect mai puţin banal, subiect care îl făcu pe Radu să-şi încordeze şi mai mult auzul.

— Ascultă, Sandra ! Nu-mi place de loc figura individului acela care s-a oferit să plece în căutarea drumului salvator.

— Vorbiţi de domnul Bertram ?

— Exact ! Cunoşti, cumva, ce profesiune are ?

— E poliţist, răspunse Sandra după o uşoară ezitare.

Doamna Hutkins păru foarte surprinsă :

— Eşti sigură ? Cine ţi-a spus ?!!! El ?

— Nu ! Ştiu de la căpitanul Sanders.

— Şi de unde cunoştea căpitanul Sanders acest lucru ?

— Pentru că... Sandra avu o uşoară ezitare.

— Pentru că tezaurul pe care îl transporta „Săgeata albastră“ trebuia să fie păzit de cineva. Nu e aşa, fetiţo ?

— Da, recunoscu surprinsă Sandra.

Apoi, brusc, îşi reveni şi căută s-o surprindă, la rîndul ei, pe doamna Hutkins :

— Dar dumneavoastră de unde ştiaţi de...

— Nu e momentul să discutăm asemenea lucruri, i-o reteză doamna Hutkins.

Şi ciudata convorbire luă sfîrşit aici.

*

La cîţiva paşi de avion, Corine şi Van Blathers discutau agitaţi. De ei se apropie cu paşi repezi Redhome.

— Doamnă, v-aş fi foarte recunoscător dacă ne-aţi lăsa singuri cîteva minute. E o chestiune de afaceri pe care aş vrea s-o discutăm numai noi, bărbaţii.

— Găsesc că nu v-aţi ales un moment prea potrivit pentru o asemenea discuţie, domnule Redhome, îi răspunse Corine. Totuşi se îndepărtă, vădit furioasă.

— Ascultă, Redhome, izbucni nervos, ca de obicei, Van Blathers, Corine are perfectă dreptate.

— Ce ştie ea !... rînji Redhome.

— Ce vrei să spui ?

— Gîndeşte-te, Van Blathers ! Sîntem la doi paşi de o comoară uriaşă !

— Ei şi ?

— Doar n-o s-o lăsăm aici, să ruginească ?

Van Blathers avea impresia că îşi aude bătăile inimii.

— Nu cumva... te-ai gîndit...

— Şi de ce nu ? i-o reteză Redhome, în ai cărui ochi se putea citi uşor setea aurului.

— Nu... nu se poate aşa ceva ! bîigui Van Blathers.

Celălalt rîse batjocoritor :

— Trebuie să profităm de întîmplarea asta neprevăzută. Neapărat ! Şi numaidecît ! Vei fi asociatul meu.

— Asociat ?!

— Eu voi deschide safeul. Dumneata vei valorifica bijuteriile. Mie îmi vei da numai zece mii de lire sterline. Mă mulţumesc şi cu atît ! Gîndeşte-te ! Vei fi unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume !

— Dar e o nebunie ! Cum vom ieşi de aici ?

— Mai întîi să intrăm în posesia tezaurului, apoi vom mai vedea noi... Ne trebuie cheia safeului. Momentul e foarte potrivit. Ceilalţi sînt ocupaţi cu pregătirile pentru noapte.

— Ssst !... Ai înnebunit, Redhome ? Ai înnebunit ?

— Tot ce-i posibil. Gîndul că sînt atît de aproape de acest tezaur mă scoate din sărite !

— Iar eu îţi repet să încetezi ! Lasă pînă mîine. Dă-mi un răgaz să mă gîndesc. Vom discuta mîine cu capul ceva mai limpede.

— Bine, bine, consimţi ursuz Redhome. Numai să nu fie prea tîrziu mîine.

— Ce vrei să spui ?

— Nimic ! Noapte bună, domnule Van Blathers.

*

Doctorul Duncan se apropie de patul pe care Radu îl improvizase între fotoliile avionului.

— Admirabil culcuş ! Nu e aşa ?

— Da, domnule doctor, răspunse Radu somnoros.

După emoţiile prin care trecuse simţea că acum îl toropeşte somnul. Dar doctorul Duncan avea pesemne chef de vorbă.

— De fapt, nici nu ştiu care e numele dumitale.

— Radu ! Radu Balmuş, preciză el. Sînt reporter.

Se lăsase amurgul, aşa că Radu n-ar fi putut preciza dacă pe faţa doctorului a fluturat pentru cîteva clipe un zîmbet straniu. Poate i se păruse.

— O să-mi permiţi să te tutuiesc ?

— Cu plăcere.

— Spune-mi, Radule... cu ce ocazie călătoreai cu „Săgeata albastră" ?

Întrebarea fusese pusă pe un ton care voia să pară indiferent, totuşi Radu îşi dădu seama că doctorul era nerăbdător să afle răspunsul.

— În interes de serviciu, îi răspunse el, şi nu minţea absolut de loc.

Doctorul Duncan păru destul de mulţumit de răspunsul laconic al lui Radu. Nu mai insistă, îi ură noapte bună şi

se lungi alături de el pe patul improvizat. Curînd nu i se mai auzi decît respirația. O respirație ușoară, ca aceea a cuiva care doarme, așa cum se spune, iepurește, gata să tresară din somn la cel mai mic zgomot.

*

În acest timp, în spațiul care mai rămăsese din fosta cabină de comandă a „Săgeții albastre" avea loc o discuție deosebit de bizară.

— Dumneata erai, domnule Bertram ? Ce cauți aici ?

— Nu te supăra, domnișoară Sandra, dar același lucru aș putea să te întreb și eu, nu e așa ?

Un fascicol de lumină, provenit de la lanterna de buzunar a lui Bertram, încadră chipul speriat al stewardesei.

— Dă-mi cheile de la safe ! Imediat...

— Nu erau la mine ! Erau la căpitanul Sanders.

Pe fața polițistului flutură un zîmbet batjocoritor.

— O domnișoară atît de delicată ca dumneata a avut curajul să scotocească buzunarele unui mort ? Pentru ce îți trebuiau cheile ? Aș putea să știu ?

— Sînt singura membră a echipajului care am rămas în viață. Am tot dreptul să port cheile safeului la mine.

— Care echipaj, domnișoară ? În momentul de față nu mai există nici un echipaj. Sîntem o mînă de oameni aruncați de soartă în vîrtejul unei aventuri nenorocite. Căpitanul Sanders e mort. Cheile de la safeul în care e închis tezaurul prințului trebuie să stea acum la mine. Dă-mi-le !

— Imposibil, domnule !

— Pentru ce ?

— Pentru că nu le mai găsesc.

— Spui adevărul ? E inutil să minţi ! Secretul cifrului nu-l cunosc decît eu. Ştii prea bine lucrul acesta. Dă-mi cheile !

— Cheile de la safe... nu mai sînt în buzunarele căpitanului. Nu înţeleg cum de s-au pierdut !

— Şi totuşi aş putea să jur că nu sînt pierdute. Cheile au fost luate de altcineva înaintea noastră.

— Cine ? Cine o fi furat cheile safeului ?

Poliţistul cercetă stăruitor chipul palid al tinerei fete.

— Asta aş vrea să aflu şi eu...

*

Zorii zilei cuprinseră pe neaşteptate muntele. Van Blathers fuma gînditor în afara avionului. Deodată tresări : lîngă el apăruse fără veste, ca de obicei, Redhome.

— Bună dimineaţa, domnule Van Blathers !

— Bună dimineaţa, Redhome. Ce se mai aude ? Cei doi, Bertram şi Duncan, au plecat ?

— Da. Încă nu se luminase bine de ziuă cînd au părăsit platoul.

— Ei, te-ai gîndit ?

— La ce ?

— Cum... la ce ? La tezaurul prinţului, bineînţeles. Trebuie să profităm, că am rămas aici numai noi doi şi femeile.

— Şi tînărul acela unde e ?

— Mi-am luat toate măsurile de precauţie. L-am trimis să stea de pază. Poate trece vreun avion în căutarea noastră sau... poate nu se mai întoarce, rînji sinistru Redhome.

— Şi... ce vrei să faci ? Ce vrei să faci cu tezaurul în mijlocul acestei pustietăţi ? surîse Van Blathers cu amărăciune. Vom mai scăpa oare de aici vreodată ?

— Să punem întîi mîna pe tezaur şi apoi vom găsi noi o ieşire.

— Cum ai să deschizi safeul ?

Redhome privi batjocoritor pe Van Blathers :

— Foarte simplu. Cu cheile pe care le-ai furat din buzunarul căpitanului Sanders.

Van Blathers nu păru mirat de acuzaţia pe care i-o adusese Redhome.

— Şi cifrul ?

— Te asigur că va fi o jucărie pentru mine. După ce vom fi în posesia tezaurului, ne facem bagajele şi mîine în zori dispărem fără urme.

— Şi Corine ?

Redhome dădu nepăsător din umeri :

— Te priveşte. Trebuie să lucrăm repede. Eu mă ocup de safe. Dumneata îndepărtează femeile de avion sub un pretext oarecare. Şi acum, dă-mi cheile !

Van Blathers avu mai întîi o uşoară ezitare. Perspectiva unei rapide şi uriaşe îmbogăţiri pusese însă stăpînire pe el.

— Mă duc să le aduc !

Se îndepărtă cîțiva pași, apoi se întoarse brusc spre Redhome și-l preveni pe un ton amenințător :

— Țin să te avertizez că dacă vei încerca să mă tragi cumva pe sfoară...

— Fii liniștit ! Pe mine nu mă interesează decît cele zece mii de lire pe care ai să mi le dai imediat ce vom scăpa de aici. Cu bijuteriile nu ai decît să te descurci singur.

Van Blathers se îndepărtă mormăind ceva neînțeles. Redhome se pregătea să cerceteze împrejurimile cînd, din apropiere, se ivi pe neașteptate doamna Hutkins.

— Bună dimineața, domnule Redhome !

— Erați aici, doamnă Hutkins ?

— Închipuie-ți !

— Credeam că dormiți.

— Am avut insomnie toată noaptea. Aș fi preferat un pat bun în locul canapelei și un hotel de lux în locul „Săgeții albastre".

— Regret că nu vă pot oferi decît Mont Blancul în locul Parisului, spuse Redhome, pe un ton acru.

— Îți mulțumesc pentru amabilitate, domnule Redhome.

Ochii doamnei Hutkins îl priveau scrutător și amenințător.

— Aș vrea să-ți dau un sfat ! Nu te aventura în treburi care nu te privesc.

— Nu înțeleg, făcu pe surprinsul Redhome.

— Te prefaci că nu înţelegi, continuă neîndurătoare doamna Hutkins. Îţi atrag atenţia cît mai e timp. S-ar putea ca mai tîrziu să nu-ţi mai fie de nici un folos.

Redhome îşi scrîşni dinţii, furios. Voia să-i răspundă, dar doamna Hutkins se îndepărtase repede. Din avion tocmai cobora Van Blathers. Obrajii îi erau palizi şi întreaga înfăţişare îi trăda emoţie şi enervare.

— Redhome... Redhome... bîigui el.

— Ce s-a întîmplat ?

— Redhome ! Cheile au dispărut.

— Cum ? ! ! Glumeşti sau îţi baţi joc de mine ?

— Nu, Redhome ! Pe cuvîntul meu ! Corine a umblat astă-noapte în valiza mea şi le-a furat.

— Nu cumva te-ai înţeles cu doamna Hutkins ?

— Cu doamna Hutkins ? Ce vorbă e asta ? Pînă ieri nici nu ştiam de existenţa ei.

— Nu zău ?

— Te rog să mă crezi !

— Bijutierul prinţului nu ştie cine e doamna Hutkins! Iar cheile, pe care şi le-a însuşit cu atîta abilitate din buzunarul căpitanului Sanders, dispar subit peste noapte. Vrei să mă prosteşti, şefule ? Am bănuit că o să-ţi schimbi planurile. Crezi că ai să pui mîna, singur, pe tezaur ? Te înşeli !

— Mă ameninţi ?

— Poate ! Şi Redhome se îndepărtă grăbit şi nervos, lăsîndu-l pe Van Blathers pradă unei nelinişti evidente.

*

Radu stătea de veghe pe locul cel mai ridicat, o stîncă teşită, un fel de mică platformă, scrutînd fără speranţă zarea. Nori plumburii învăluiseră Mont Blancul. Era aproape imposibil să fie văzuţi de avioanele care plecaseră, probabil, în căutarea lor. Deodată tresări din gîndurile care îl cuprinseseră. Stewardesa îşi făcuse, pe neaşteptate, apariţia. Se aşeză lîngă el şi timp de cîteva clipe nu rosti absolut nici un cuvînt. Apoi, un fior îi străbătu trupul.

— Mi-e frică, şopti ea.

Radu nu ştia ce să-i răspundă. De ce şi de cine îi era frică acestei minunate fete blonde cu ochi negri ? „Are în privirea ei ceva care îţi inspiră o deosebită încredere", îşi spuse.

— Cine eşti dumneata ? îi întrerupse ea gîndurile. Un poliţist sau un detectiv ?

— Nici una, nici alta !

Curiozitatea de a afla mai multe despre această fată îl îndemna să spună adevărul. Îl ascultă calmă, şi cînd Radu sfîrşi tot ce avea de spus îl privi drept în ochi, căutînd să citească parcă în ei dacă era sincer. Probabil că fusese mulţumită de rezultatul investigaţiei sale, deoarece, aproape imediat, un zîmbet gingaş înflori pe buzele ei. Apoi, molcom, începu să depene cîte ceva din caierul vieţii ei. Era italiancă, născută la Veneţia, şi deşi era din oraşul gondolelor, ajunsese stewardesă. Lucra pe „Săgeata albastră" de doi ani de zile. Îl iubea pe căpi-

tanul Sanders, care îi fusese un al doilea tată. (Părinţii ei muriseră într-un accident de automobil.) Căpitanul Sanders ţinea şi el foarte mult la Sandra şi ar fi dorit să o logodească cu un nepot de-al său. Apoi îi mărturisi că în afară de el şi de poliţistul Bertram nu avea încredere în nici unul dintre pasagerii „Săgeţii albastre". Îi suspecta pe toţi ; avea impresia că fiecare dintre ei urmăreşte să intre în posesia fabulosului tezaur. De aceea a şi vrut să ia cheile de la safe. Dar cheile dispăruseră din buzunarul căpitanului Sanders. I se părea ciudat că nu le luase nici Bertram, poliţistul angajat special de prinţul indian pentru paza safeului, şi singurul care deţinea de altfel secretul cifrului. Radu se gîndi imediat că socotelile prinţului fuseseră destul de bine ticluite atunci cînd încredinţase cheile căpitanului, iar cifrul, poliţistului. În acest fel, paza tezaurului era mai sigură. Cu părere de rău fu nevoit să întrerupă interesanta povestire a Sandrei. Din locul unde se afla îl zărise pe doctorul Duncan. Părea foarte agitat. Sandra bănuia că el şi Bertram au găsit drumul salvator. Se repeziră, în acelaşi timp cu ceilalţi, spre el. Doamna Hutkins şi Van Blathers îl şi asaltaseră cu întrebările :

— Aţi găsit drumul ?

— Sîntem salvaţi ?

— Vorbeşte, doctore ! De ce taci ?

Duncan îi învălui pe toţi într-o privire tristă. Se cunoştea că îi vine greu să vorbească. În sfîrşit, după cîteva clipe de tăcere, care li se părură secole, se hotărî :

— Din nefericire, vă aduc numai veşti proaste. Nu există nici un drum pe care să putem ieşi de aici. Am cercetat toate împrejurimile împreună cu Bertram. În zadar. Sîntem complet izolaţi !

— Şi Bertram unde e ? întrebă nerăbdător Radu.

Doctorul Duncan îşi feri privirea. Era vădit emoţionat.

— O neatenţie... a alunecat în prăpastie şi...

— E mort ! şopti îngrozită doamna Hutkins.

— Din păcate... da !

În acel moment pe feţele tuturor se oglindi sentimentul deznădejdii. Într-adevăr, pe platoul acela singuratic, din masivul Mont Blanc, parcă un tribunal nevăzut le semnase sentinţa de condamnare la moarte.

*

— Ediţie specială ! Ediţie specială ! Dispariţia misterioasă a „Săgeţii albastre". Enigma de pe Mont Blanc. Ediţie specială ! Enigma „Săgeţii albastre".

Micul vînzător de ziare din Lyon avea în acea zi o vînzare impresionantă. De altfel, chioşcurile presei fuseseră luate cu asalt. Ziarele apăruseră în trei ediţii şi totuşi tirajul se dovedise insuficient. Cei doi ziarişti, Georges şi Lucien, cu care am mai făcut cunoştinţă pe aeroportul din Lyon, se plimbau agale în împrejurimile unui parc plin de nostalgiile toamnei.

— Ce spui, Lucien ? întrebă satisfăcut Georges.

— Ce era să fac ? Dacă am pierdut articolul senzaţional cu reportajul despre tezaurul prinţului, cel puţin să am întîietate cu dispariţia avionului cu tezaur cu tot !

— Cercetările continuă ?

— Toate elicopterele militare participă la operaţiunile de salvare.

— Şi ? S-a descoperit locul catastrofei ?

— Pînă acum nimic. Îţi dau cuvîntul meu, că dacă aflu ceva îţi spun şi ţie ! Ştii bine că nu sînt egoist.

— Atunci să-ţi spun eu o noutate, şi Lucien zîmbi satisfăcut.

— Iar, colega ? Iar mi-ai luat-o cu ceva înainte ? Te ascult !

— Ştiai că „Săgeata albastră" nu e căutată numai de elicoptere ?

„Noutatea" îl dezamăgi pe Georges.

— Asta ştiam. Te referi la echipa de salvare terestră? Ştiu ! Şapte alpinişti încercaţi vor porni mîine în direcţia unde se presupune că a căzut avionul. Nu-i nici o noutate.

— În schimb, nu ştii cine conduce expediţia !

— Într-adevăr ! E un nume atît de celebru ?

— Jean Renoir.

Georges era mirat cu adevărat.

— Cel mai celebru alpinist al secolului nostru ! Ei da ! Asta e o noutate !

— Sînt sigur că va descoperi rămăşiţele avionului. Şi poate, mai ştii, chiar şi tezaurul prinţului.

— Crezi că pasagerii „Săgeţii albastre" mai sînt în viaţă ? Lucien nu răspunse, dar în sinea lui era de acord cu Georges. Fără îndoială că Renoir şi oamenii lui nu vor mai găsi decît nişte fărîmituri din ceea ce fusese, pînă nu de mult, unul din cele mai frumoase avioane din lumea întreagă. Cît despre pasagerii „Săgeţii albastre", nu mai încăpea discuţie : îşi găsiseră moartea printre stîncile Mont Blancului.

*

— Oare ne caută cineva ? Ce credeţi, doamnă Hutkins ?

— Tot ce e posibil ! Afară doar de cazul cînd ne consideră morţi şi e foarte normal să gîndească toată lumea aşa.

— E greu să presupună cineva că un avion poate reuşi să aterizeze pe Mont Blanc, spuse tristă Sandra.

— Bună dimineaţa !

Corine se apropie de celelalte două femei. Actriţa era fardată şi dichisită, de parcă peste cinci minute „Săgeata albastră" urma să aterizeze la Lyon sau la Paris. Doamna Hutkins mormăi ceva drept răspuns. Sandra înclină uşor capul, fără a rosti nici un cuvînt.

— Nu l-aţi văzut pe Tedy ? insistă Corine, prefăcîndu-se că nu remarcă răceala cu care fusese întîmpinată.

— Pe cine ? !

— Pe domnul Van Blathers.

— Nu ! Întreabă-l pe domnul Redhome, îi sugeră, pe un ton acru, doamna Hutkins. Poate ştie el.

— Redhome ? ! De data aceasta era rîndul Corinei să se mire.

— Da, Redhome. Uite-l ! Se plimbă. Admiră, probabil, peisajul, şi doamna Hutkins apăsă pe cuvinte intenţionat, insinuantă.

Corine se apropie de Redhome, care se prefăcea că scrutează cu încordare zarea. Se cunoştea că n-are chef să stea de vorbă cu ea. Totuşi o salută şi o întrebă politicos, dar foarte rece, cum a dormit.

— M-am zbuciumat toată noaptea, se văită Corine. Am avut un coşmar îngrozitor. Spune-mi, nu l-ai văzut pe Tedy ?

— Nu ! Nu l-am mai văzut de aseară, de cînd m-am dus să mă culc, îşi aminti Redhome.

— Domnule Redhome ! Mi-e teamă să nu i se fi întîmplat ceva.

— Ce vă face să credeţi asta ?

— Nu ştiu. Parcă am o presimţire. Visul meu îngrozitor de aseară.

— Visul ! ridică din umeri, dispreţuitor, Redhome. Dar chiar în acel moment un ţipăt de groază străbătu pînă la ei pe platou.

— Ai auzit ? îl întrebă speriată Corine.

— Da ! Un strigăt !

— O femeie !

— Cred că este stewardesa, îşi dădu cu părerea el.

Redhome nu se înşelase cîtuşi de puţin. Într-adevăr, era Sandra, care acuma alerga spre ei.

— Ce s-a întîmplat, domnişoară ? întrebă aspru Redhome.

— Acolo ! şi Sandra schiţă cu mîna un gest în direcţia stîncilor unde îşi alesese locurile de observaţie. Acolo ! După stînca aceea...

— Cine ? întrebă Corine. Nu ! Nu se poate, adăugă ea, remarcînd paloarea evidentă a stewardesei.

— Ba da ! ! E dînsul, bîigui aceasta. L-am recunoscut. E mort !

Corine scoase un ţipăt scurt şi se prăbuşi la picioarele Sandrei.

— A leşinat ! urlă Redhome, ca scos din minţi. Hei, doctore ! Doctore Duncan !

La auzul ţipetelor Sandrei Radu se năpusti într-un suflet spre platou. Dădu cu ochii de Corine leşinată. Sandra plîngea.

— Ce s-a întîmplat ?

Redhome îl privea într-un mod foarte ciudat. Se adresase lui, singurul care părea capabil să-i dea un răspuns.

— De ce-l căutaţi pe doctor ? E la postul de observaţie.

— L-a găsit pe Van Blathers mort.

— Cine ?

— Domnişoara, arătă Redhome pe Sandra.

— Unde ?

— După stînca aceea.

— Să mergem acolo! Dumneata, domnişoară, se adresă Radu Sandrei, ai grijă de biata femeie!

Radu şi Redhome se apropiară în grabă de stîncă. Un spectacol îngrozitor li se înfăţişă înaintea ochilor. Van Blathers zăcea cu faţa la pămînt într-o baltă de sînge.

— Priveşte, tinere! îi arătă Redhome. A fost ucis prin surprindere.

— Credeţi?

— Cu siguranţă. Iată-i haina! E sfîşiată în spate. Aş putea să pariez că rana i-a fost provocată de un pumnal... Oh! Dar uite! Uite şi arma cu care a fost ucis.

— Un cuţit.

— Nu, tinere! Un bisturiu chirurgical în toată regula. Radu se uită, stupefiat, la el.

— De unde pînă unde un bisturiu chirurgical pe Mont Blanc? Redhome schiţă un rînjet:

— Uiţi un amănunt. Asasinul nu poate fi decît unul dintre noi. Iar printre noi se află un medic.

— Duncan! exclamă Radu înmărmurit.

— Exact, aprobă el. Eşti perspicace, tinere. Sînt curios să aflu dacă acest bisturiu aparţine doctorului Duncan sau nu! Cred că eşti de acord că trebuie să întreprindem imediat cercetări pentru a-l descoperi pe vinovat. Să mergem la avion!

*

Din zece oameni, cîţi erau pe bordul „Săgeţii albastre" în urmă cu mai puţin de 48 de ore, acum se aflau, re-

uniţi într-un fel de tribunal, doar patru. Bertram şi Van Blathers erau morţi. Corine şi Doamna Hutkins refuzaseră pur şi simplu să ia parte la ancheta pe care Redhome sugerase să o efectueze în rîndurile celor care supravieţuiau. Sandra îi explică lui Redhome că a depus toate insistenţele, dar a fost în zadar. Amîndouă doamnele se opuseseră categoric să fie anchetate şi se refugiaseră fiecare în „cuşeta" ei. Doctorul Duncan se arătă enervat de purtarea doamnei Hutkins, pe care o califică drept ciudată.

— Ai dreptate, domnule doctor, confirmă Redhome. Apoi, cu vocea lui batjocoritoare şi insinuantă, îi puse brusc întrebarea care îl rodea încă de la descoperirea cadavrului lui Van Blathers : Ai putea să ne spui, doctore, dacă nu cumva acest bisturiu îţi aparţine ?

— Dă-mi voie să-l privesc mai de aproape, răspunse acesta cu mult calm.

— Poftim ! şi Redhome îi întinse lui Duncan bisturiul.

Doctorul îl examină cu multă atenţie, apoi îl restitui lui Redhome :

— Nu ! Nu este al meu !

— Cum ne poţi dovedi acest lucru ? interveni Radu în discuţie.

Duncan îi aruncă o privire curioasă, de parcă acum îl vedea pentru prima oară.

— Ai dreptate. Un om e găsit mort. Asasinat, după cum presupuneţi, cu acest bisturiu chirurgical. Între noi

nu există decît un medic. Eu ! E normal ca bănuielile tuturor să se îndrepte împotriva mea. Dar ce vă face să credeţi, adăugă el, întorcînd privirea către Redhome şi Sandra, că acest bisturiu îmi aparţine ? Simplul fapt că sînt medic ? Oare bisturiul nu poate să fie şi al altcuiva ? Şi ce dovedeşte că Van Blathers a fost asasinat cu bisturiul ? Poate că asasinul, vrînd să arunce bănuielile asupra mea, l-a lăsat intenţionat la locul crimei. La asta nu v-aţi gîndit ?

— Ne-ai ţinut o pledoarie demnă de un avocat, recunoscu Redhome. Eşti abil, doctore Duncan. Într-adevăr, este greu să dovedim că bisturiul îţi aparţine. Atunci al cui e ?

— Al meu... murmură Sandra, pierită, şi se făcu lividă la faţă.

— Sandra ! ! Ce spui ? ! exclamă, surprins, Radu.

Sandra îşi reveni numaidecît. Scutură buclele blonde şi înfruntă mîndră privirile sfredelitoare ale lui Redhome şi Duncan :

— Al meu... e un fel de a spune. E al „Săgeţii albastre". Observînd surpriza care se întipărise pe figurile celorlalţi, se simţi obligată să dea şi o explicaţie afirmaţiei ei : Avionul avea o trusă medicală bine aprovizionată.

— Şi unde se găseşte această trusă ? interveni Duncan.

Drept răspuns, Sandra se îndepărtă cîţiva paşi şi, de sub una din banchetele avionului, scoase trusa la iveală.

— Bisturiul chirurgical lipseşte.

— Eşti sigură că a existat în trusă şi un bisturiu chirurgical ? interveni Radu.

În ochii Sandrei luceau două boabe de mărgăritar.

— Din păcate, da.

— La cine sînt cheile de la trusă ? întrebă Redhome.

— Trebuiau să fie la mine. Însă ultima oară, cînd am umblat la trusă, le-am uitat... cel puţin aşa cred... Nu-mi mai amintesc... După cum aţi văzut, trusa era descuiată, dar nici urmă de chei.

— Cînd ai umblat ultima oară la trusă ? Îţi aminteşti ?

— Desigur, domnule doctor. Atunci cînd domnul Redhome mi-a cerut un calmant.

— Şi cînd s-a întîmplat asta ? întrebă Radu.

— Ieri dimineaţă, răspunse Redhome în locul Sandrei. Am avut o discuţie aprinsă cu cineva. Mă durea inima.

— Nu vă speriaţi, domnule Redhome, insistă Radu. Cu cine aţi avut această „discuţie aprinsă" ? Nu cumva...

— Exact ! Cu Van Blathers.

Era rîndul lui Redhome să devină palid şi să se enerveze.

— Dar să nu uităm, nu eu am fost cel care a descoperit crima, ci domnişoara Sandra !

— Ce vrei să insinuezi ?

— Nimic ! Absolut nimic ! Fii calm, tinere, fii calm ! bătu Redhome în retragere.

— Ne pierdem cu toţii capul, conchise impunător Duncan. Într-adevăr, ar trebui să fim cu toţii mai calmi şi să nu ne acuzăm unii pe alţii de o crimă pe care poate n-a comis-o nici unul dintre noi.

— Dar e absurd ! Totuşi numai unul dintre noi putea să comită această crimă. Unul dintre cei care sîntem aici.

— Sau dintre cei care nu sîntem.

— Ce vrei să mai spui, domnule Redhome ?

— Aţi uitat că două persoane au refuzat să discute despre această crimă ?

— Doamna Hutkins nu poate fi bănuită, îşi dădu cu părerea Sandra.

— Şi de ce nu ? E destul de voinică pentru a putea omorî un om, mai ales că Van Blathers a fost ucis prin surprindere.

— Nu ! Nici eu nu pot crede că o femeie ar fi asasinul.

— Vorbeşti cu patimă, tinere, şi e explicabil acest lucru. Dumneata doreşti, cu tot dinadinsul, ca bănuielile să cadă pe un bărbat. Pe mine sau pe doctorul Duncan. Ei bine ! De ce nu ai fi chiar dumneata asasinul ?

— Eu ? !

— De ce nu ? Ar fi suficient un pumn de-al dumitale ca să omoare un om.

Radu simţea că i se urcă sîngele la cap. I-ar fi tras cu plăcere lui Redhome pumnul despre care vorbea. Dar căută să-şi stăpînească nervii. Ar fi fost o prostie dacă

ar fi procedat astfel. În mod normal, bănuielile tuturor s-ar fi îndreptat asupra lui. Trebuia să rămînă lucid, cît mai lucid. Se răcori imediat, răspunzîndu-i :

— Nu eu am fost acela care a avut o discuţie aprinsă ieri dimineaţă cu Van Blathers, ci dumneata !

— Domnilor, domnilor ! interveni împăciuitor Duncan. Aţi început iar cearta ? Mai bine să ne întrebăm : care este mobilul acestei crime ? Pentru ce a fost asasinat Van Blathers ? Cine avea interesul şi ce anume a căutat să ia de la el ? Pentru că eu presupun că asasinul a avut un scop bine determinat.

— Dumneata, doctore, i se adresă ironic Redhome, ai aptitudini serioase şi pentru profesiunea de detectiv.

— Totuşi doctorul Duncan are dreptate, exclamă Radu, care începuse să nu-l mai poată suferi pe acest Redhome, veşnic ironic şi gata de ceartă cu ceilalţi.

Un gînd tot mai stăruitor îşi făcea loc în mintea lui Radu. „Redhome e asasinul lui Van Blathers. Pentru ce a comis această crimă ?" se întrebă el. Aştepta răspunsul din partea lui Duncan sau a lui Redhome, aşa că tresăriră cu toţii cînd vocea pătrunzătoare a doamnei Hutkins se făcu auzită în imediata lor apropiere :

— Cine ? Nu se poate şti ! Pentru ce ? Asta o ştim cu toţii, dar ne prefacem că nu ştim, şi văzînd uimirea pe care o produsese apariţia ei atît de neaşteptată li se adresă cu un aer sfidător : Ce s-a întîmplat, domnilor ? Mă priviţi de parcă ar fi apărut Van Blathers în faţa dumneavoastră.

— Eu nu mă mir de loc, răspunse obraznic Redhome. Cunosc obiceiul dumitale de a trage cu urechea.

— Şi eu cunosc modul dumitale de a discuta cu o femeie. Eşti incorigibil, domnule Redhome. Socotind că îl pusese la punct suficient, se întoarse către ceilalţi şi le aruncă o privire pătrunzătoare. Aşadar, consider că e momentul să încetăm jocul acesta stupid şi să dăm cărţile pe faţă ! Să nu ne mai prefacem că nu cunoaştem motivul pentru care a fost ucis Van Blathers. Doar ştim cu toţii că „Săgeata albastră“ transporta, închis într-un safe special, tezaurul prinţului Sarasthri. Inutil să protestezi, tinere ! Şi dumneata, doctore Duncan ! Ştiţi tot atît de bine ca şi noi, ceilalţi. Un singur om dintre noi presupunem că ar fi cunoscut secretul cifrului de la safe : poliţistul Bertram. Acum acest om, după cum ne-a istorisit doctorul Duncan, a alunecat într-o prăpastie, deci îl putem considera mort. Oare mai cunoaşte cineva dintre noi secretul cifrului ?

— Aveţi dreptate, doamnă Hutkins, interveni Radu în discuţie. S-ar putea ca nu numai Bertram să fi cunoscut secretul cifrului, ci şi altcineva. Dar, pentru a deschide safeul, acest altcineva are nevoie neapărat şi de cheile lui. Sandra, unde se găseau aceste chei în momentul cînd „Săgeata albastră“ a aterizat fortat pe Mont Blanc ?

— La căpitanul Sanders.

— Eşti sigură ?

— Absolut sigură.

— Dar acum ? Cheile se mai află în buzunarele lui Sanders ?

— Nu ! Au dispărut chiar în ziua accidentului.

— Cum, ai percheziţionat buzunarele unui mort, domnişoară ? insinuă doamna Hutkins.

— Aveam dreptul s-o fac. Eram singura supravieţuitoare din echipaj. Căpitanul Sanders nu avea secrete faţă de mine.

„Totul mi se pare destul de logic, admise Radu în gînd. După accident singura membră a echipajului rămîne domnişoara Sandra, şi ea avea dreptul de a păstra cheile safeului. Dar cineva a fost mai iute decît ea. Şi acest cineva nu putea fi altul decît domnul Van Blathers."

— Dar dacă le-a luat Van Blathers ? îl întrerupse din gîndurile lui doamna Hutkins.

— Un bijutier, cu o avere respectabilă, hoţul unor chei ?

„Da, domnule Redhome ! Pentru că aceste chei duc la o avere şi mai respectabilă", îşi continuă deducţiile Radu.

— E o presupunere ? întrerupse Duncan.

Dar nimeni nu-i răspunse. Fiecare se gîndea la ciudata moarte a lui Van Blathers.

„Nu, domnule doctor. E aproape o certitudine. Criminalul ştie că aceste chei au fost furate de către Van Blathers. Le caută cu înfrigurare în geamantanul acestuia şi nu le găseşte. Atunci nu-i mai rămîne decît o soluţie. Cheile se află chiar la Van Blathers ! Pîndeşte un moment favorabil şi-l înjunghie mişeleşte. Apoi îl scotoceşte

prin buzunare şi găseşte cheile. Totuşi cine este asasinul ? Simplu de dedus : cel asupra căruia se găsesc, în acest moment, cheile de la safeul ce închide tezaurul prinţului."

— Presupunînd că logica dumitale este infailibilă, domnule Redhome, spuse Duncan după această tăcere penibilă, tot nu vom putea afla cine este asasinul. Şi apoi s-ar mai putea emite şi alte ipoteze. De exemplu, asasinul sau... iertaţi-mă... de ce nu asasina... caută cheile şi nu le găseşte. Altcineva mai abil le sustrăsese mai înainte din buzunarele lui Van Blathers. Sau poate chiar Van Blathers le încredinţase altcuiva, sau... cine ştie cîte ipoteze s-ar mai putea găsi ? Poate că singurul deţinător al secretului cifrului era Bertram. Ori acesta e mort. La ce i-ar folosi altcuiva cheile ?

— Am spus şi repet : sîntem chiar atît de siguri că numai Bertram cunoştea secretul cifrului ? Despre chei nu ştia numai căpitanul Sanders, ci şi domnişoara Sandra.

— Şi doamna Hutkins !

— Şi domnul Redhome !

— Ne învîrtim într-un cerc vicios.

— Jucăm un joc periculos, doctore, atîta tot. Dacă presupunerea dumitale e reală, şi anume că asasinul nu a găsit cheile în buzunarele lui Van Blathers, ne putem aştepta, în curînd, la o nouă crimă. De-abia atunci ne vom da seama la cine se aflau cheile în seara aceasta.

— Să organizăm o pază ! Să veghem cu schimbul, propuse doamna Hutkins.

— Ar însemna să nu mai dormim nici unul de acum înainte.

— Decît să dormim somnul de veci, e preferabil.

Redhome, care pînă atunci nu mai scosese nici un cuvînt, mormăi înciudat :

— N-are decît să nu doarmă cel asupra căruia sînt cheile. E singurul care se poate teme de asasin.

— Asasinul e deci printre noi ? întrebă, cu spaimă, Sandra.

— Numai dacă nu cumva a căzut din cer după ce s-a prăbuşit „Săgeata albastră", îi răspunse Radu, sau... dar nu mai continuă gîndul care îi încolţise în acel moment în minte.

*

Îl simţea pe doctorul Duncan răsucindu-se nervos pe canapea.

— Nu dormi, doctore ?

— Nu, Radule ! Mă tot gîndesc : cine ar putea fi asasinul ? Ai văzut-o pe Corine ? Îi e tare teamă de cînd a rămas singură.

— Sau poate are alt motiv să-i fie frică. Dacă cheile de la safe se află asupra ei ?

— Ar însemna că e în primejdie.

— Tot ce se poate ! În sfîrşit, poate că totul nu e decît rodul imaginaţiei noastre halucinante, amplificată de situaţia în care ne găsim. Mai bine hai să ne culcăm ! Cine ştie ce ne mai aşteaptă ? Noapte bună !

— Noapte bună, domnule doctor !

*

— Sandra !

— Da, doamnă Hutkins !

— Nu dormeai ?

— Nu !

— Ai auzit ?

— Ce ?

— Un zgomot !

— Mi s-a părut şi mie.

— Ah ! Blestematul ăsta de întuneric ! De-abia aştept să se lumineze de ziuă. Şi totuşi ar fi mai bine să ne culcăm. Măcar pentru cîteva ore. Ne vom reface, cît de cît, nervii.

— Aveţi dreptate, doamnă ! Noapte bună.

— Noapte bună, draga mea ! De mîine am să-l urmăresc mai atent pe acest Redhome. Mi-e tare nesuferit.

*

Cineva striga desperat după ajutor. Radu sări imediat în picioare şi se ciocni de doctorul Duncan. Şi el auzise strigătele.

— Ce este ? Cine a strigat ?

— Nu ştiu ! Am impresia că strigătele veneau de acolo, îi răspunse Duncan, şi îi arătă spre capătul avionului. Se îndreptară în partea de unde li se păruse că veneau strigătele. Le găsiră pe cele trei femei strînse laolaltă, privind îngrozite spre ceva. Prin ferestruicile avionului se strecurau timide zorile. În curînd aflară

pricina groazei lor. Întins în culcuşul său, Redhome dormea un somn din care nu avea să se mai trezească niciodată.

*

Cei doi reporteri, Georges şi Lucien, se plimbau alene pe bulevard.

— N-am mai scris un rînd despre „Săgeata albastră", se lamentă Georges. Ce noutăţi mai ai, Lucien ?

— Cei şapte alpinişti au format două echipe. Echipa condusă de Renoir cercetează un spaţiu nu prea depărtat de observatorul astronomic. De aici a aflat că avionul a trecut în dreptul observatorului la orele 18,23. Îţi aminteşti, în seara aceea ne aflam la aeroport în aşteptarea „Săgeţii albastre" ? !

— Desigur.

— Legătura prin radio între avion şi aeroport s-a întrerupt la orele 18 şi 25 de minute.

— Ceea ce înseamnă că accidentul s-a petrecut în acest interval de cinci minute !

— Exact. Acest amănunt uşurează enorm cercetările echipei de salvare. Se cunoştea direcţia avionului şi se ştia şi cu ce viteză zbura. În consecinţă, printr-o simplă operaţiune matematică s-a stabilit că „Săgeata albastră" a parcurs în jur de 30 de kilometri de la observator, în direcţia Lyon. În zorii zilei de mîine pornesc în direcţia porţiunii cuprinsă între observator şi ipoteticul punct de cădere al avionului treizeci de patrule militare. Pariez

cu tine, dragul meu Georges, că în cel mult trei zile vor fi găsite rămăşiţele „Săgeţii albastre" şi eventual ale pasagerilor ei.

*

Radu recunoştea, în sinea lui, că era oarecum dezorientat. Intrat fără voie într-o aventură neaşteptată, scăpase într-un mod şi mai neaşteptat dintr-o catastrofă aeriană. Dar de-abia îşi revenise din spaima prin care trecuse şi iată că două crime îngrozitoare şi un accident răpiseră viaţa a trei dintre pasagerii „Săgeţii albastre". Cine mai rămăsese în viaţă ? Doamna Hutkins, Corine, Sandra, doctorul Duncan şi cu el. Aşadar, unul dintre ei era asasinul. Bineînţeles că Radu se scotea din cauză, ştiindu-se complet nevinovat. Dar ceilalţi ? Nici pe Sandra nu o credea capabilă de o asemenea mîrşăvie. Să fi fost Corine ? Ea îi cunoştea cel mai bine pe Van Blathers şi Redhome. Oare avea suficientă forţă să ucidă doi bărbaţi în toată firea ? Dar amîndoi fuseseră luaţi prin surprindere. Şi cheile de la safe se aflau la Van Blathers. Dar doamna Hutkins ? Şi comportarea ei era ciudată. În definitiv, şi doctorul Duncan putea fi bănuit. Van Blathers a fost ucis cu un bisturiu chirurgical. Dar poliţistul Bertram alunecat în prăpastie ? Singurul martor al accidentului a fost tot acest doctor. Radu se hotărî să descopere neapărat enigma „Săgeţii albastre". Dar iată că acum se înnoptează... O nouă noapte pe Mont Blanc ? Se îndreptă spre avion enervat pe el însuşi, dar decis

ca în zorii zilei următoare să plece. Îi găsi adunaţi laolaltă în „dormitorul" doamnei Hutkins şi al Sandrei.

Hotărît să-şi pună planul în aplicare, Radu o apucă de mînă pe Sandra :

— Să plecăm ! Să plecăm imediat !

Interveni din nou doamna Hutkins :

— A... nu ! Nu, tinere, mă opun categoric !

— Pentru ce, doamnă Hutkins ?

— Îţi dai seama că prin această plecare bănuielile se vor îndrepta asupra dumitale şi a domnişoarei ?

— Bănuieli ? Ale cui ? Ale dumneavoastră ?

— Am mai rămas cinci persoane. Unul dintre noi este asasinul. Asasinul, care, aşa după cum am stabilit, urmăreşte să intre în posesia cheilor de la safe, chei care probabil se aflau la Redhome.

— Şi ? Ce vreţi să spuneţi cu asta ?

— Ceea ce ai auzit.

— Doamnă Hutkins, strigă Radu plin de indignare. Dar ea nu îl lăsă să mai vorbească şi continuă foarte calmă şi cu o energie în glas, pe care nu i-o bănuise :

— Am mai putea presupune că domnişoara Sandra îţi e complice, că aţi luat cheile de la Redhome şi că cifrul safeului e cunoscut de amîndoi.

— Cum puteţi crede aşa ceva ?

— De ce n-ar fi aşa ? În definitiv, domnişoară, căpitanul Sanders îţi încredinţase secretul cheilor. De ce n-ai fi aflat de la Bertram şi secretul cifrului ?

— Vă jur că nu-l ştiam.

— Ei bine, doamnă Hutkins. Presupunînd că eu sînt asasinul, iar Sandra complicea mea, presupunînd că acum sîntem şi în posesia cheilor şi că am cunoaşte şi secretul cifrului, pentru ce să plecăm în necunoscut, lăsînd tezaurul neatins ?

— De unde ştim că nu aţi umblat la el ? îl întrebă Corine, dar întrebarea rămase fără răspuns. Duncan se ridică şi el de pe banchetă, se apropie de Radu şi îi puse mîna pe umăr ocrotitor :

— Lasă nervii, prietene ! Unde vrei să pleci la ora asta ? Nu vezi că începe să se întunece ?

— Încă o noapte pe bordul „Săgeţii albastre" ?

— Eu, unul, aş vrea să mă culc. Vii cu mine ?

— Nu, domnule doctor. În noaptea asta voi veghea.

— Mi-e sete... gemu Corine.

Sandra îşi reaminti că fusese stewardesă :

— Mai avem cinci cutii cu bere. Doriţi un pahar ?

— Crezi că-mi va astîmpăra setea ?

— Desigur. O aduc imediat.

— Stai, Sandra ! Te însoţesc.

— Poate ai şi un revolver la îndemînă, tinere !

— Nu, doamnă Hutkins. Am în schimb doi pumni puternici cu care nu i-aş dori asasinului să facă cunoştinţă.

— Nu uita că ucide prin surprindere, îi atrase atenţia Duncan.

— Eu, unul, nu mă voi lăsa doborît.

O însoţi pe stewardesă înspre cămara cu alimente. Orbecăia prin întuneric. Deodată Sandra se opri brusc. Îi cuprinse mîinile într-ale ei.

— Mă crezi că sînt nevinovată ? şopti ea.

— Da, răspunse Radu fără nici un fel de ezitare.

— Îţi mulţumesc !

Simţi pe mînă picurile lacrimilor ei. Cînd s-au întors cu cutia de bere, Corine vorbea cu aceeaşi voce halucinată :

— S-a întunecat de-a binelea. Parcă am fi la o şedinţă de spiritism.

— Lipseşte masa, glumi Duncan, dar Corine nu-l luă în seamă şi continuă :

— Noaptea e favorabilă crimelor. Cui îi vine rîndul în noaptea asta ? Dacă nu vom fi omorîţi, vom muri de foame şi de sete.

— Ce gînduri negre v-au prins iar, doamnă Corine ? încercă să o liniştească doctorul.

— Am adus berea. Unde sînteţi, doamnă Corine ?

— Aici !

Sandra se îndreptă spre locul de unde venea vocea Corinei.

— Poftiţi paharul, şi îi întinse unul din cele două pahare de metal pe care le adusese din cămară. Dumneavoastră beţi, doamnă Hutkins ?

— Cred că nu mi-ar strica o înghiţitură.

Doctorul Duncan se oferi să toarne berea în pahare.

— Straşnică bere ! spuse doamna Hutkins. Nu găseşti, doamnă Corine ? Nu simţi cum te înviorează ?

— Într-adevăr. Are un gust minunat.

— Mă faceţi curios, exclamă doctorul, dar în acelaşi timp cutia metalică pe care o ţinea în mînă se răsturnă cu zgomot pe podeaua avionului.

— Ce s-a întîmplat ?

— Mi-a scăpat, mormăi el furios. Păcat de bunătate de bere.

— Îţi pot oferi paharul meu, doctore. Mai are bere în el.

— Nu ! Mulţumesc, doamnă Hutkins.

— Am o propunere, adăugă doamna Hutkins. Să stăm cu toţii aici. În felul acesta ucigaşului îi va fi greu să mai facă o victimă.

— Credeţi că pericolul va fi mai mic ? o întrebă doctorul, dar nu mai primi nici un răspuns.

Radu era enervat la culme. Nici o rază de lumină nu străbătea de afară. De ce îşi aleseseră acest loc, cel mai întunecos din tot avionul, tocmai în ultima noapte pe care mai aveau de gînd s-o petreacă pe Mont Blanc ? Un nou zgomot îl trezi din gîndurile lui amare.

— Ce s-a întîmplat ?

— A căzut un pahar, murmură Sandra. Al dumitale, doamnă Hutkins ?

— Nu, răspunse aceasta după o scurtă ezitare. Poate cel al doamnei Corine.

— Întunericul acesta începe să devină deosebit de enervant, exclamă furios doctorul.

— Mi-e teamă, îi şopti Sandra. Radule, nu ştiu de ce, dar mi-e teamă !

Radu încercă să-şi aprindă bricheta, fără să reuşească. Nu mai avea un strop de benzină. Atunci îşi aminti că doctorul era posesorul unei mici lanterne. Îl rugă să o aducă.

— Numai să funcţioneze. Bateria era pe sfîrşite.

Doamna Hutkins prinsese gust de vorbă :

— Tare aş mai fi băut încă un pahar ! Dar dumneata, doamnă Corine ? De ce nu răspunzi ? Ai adormit ?

— Au doborît-o, probabil, emoţiile. A fost atît de agitată astăzi...

Sandra nu-şi isprăvi reflecţiile, fiindcă doctorul Duncan se întoarse surprinzător de repede.

— De-abia mai luminează, v-am spus eu. Totuşi, decît nimic...

— Ar fi mai bine să o stingi. Poate ne va folosi mai tîrziu. Cine ştie ?

— Nu, se rugă Sandra, e mai bine aşa. Chiar dacă e numai un fascicol de lumină.

Radu o auzi pe doamna Hutkins scoţînd un strigăt înăbuşit :

— Doctore ! Luminează, te rog, aici !

— Să n-o treziţi pe doamna Corine ! Doarme !

Fîşia îngustă de lumină străbătu timidă întunericul şi se opri în faţa actriţei.

— Mi se pare ciudat felul acesta de a dormi cu ochii deschişi, remarcă Radu.

O bănuială groaznică îl fulgeră. Se repezi spre femeia care stătea nemişcată pe canapea, cu ochii holbaţi. Îi zgîlţîi zadarnic umerii.

— Berea ! strigă doamna Hutkins. Berea a fost otrăvită ! Era cuprinsă de o furie fără margini. Cine a mai făcut şi mîrşăvia asta ? Să vă ia dracul pe toţi ! Şi, brusc, scoase din poşetă un revolver pe care îl aţinti asupra celorlalţi.

— Ştiu să-l mînuiesc la perfecţie, spuse ea ameninţătoare. Oricare dintre voi ar fi asasinul lui Van Blathers şi al lui Redhome, şi al lui Corine, cu mine n-o să-i meargă. Să nu stingi cumva lanterna, doctore, că trag ! Lasă lanterna pe podeaua avionului să lumineze pînă la ziuă. Iar mîine plecăm de aici orice s-ar întîmpla. Ce cauţi, doctore ? Ce ai ridicat de jos ?

— Paharul doamnei Corine. Cît regret că nu-l putem da la analiză ! Dar chiar şi aşa, în semiîntunericul în care ne aflăm, îmi permit să constat că pe marginea paharului se zăreşte o urmă suspectă.

— Asasinul a abandonat ideea de a mai omorî cu cuţitul. A trecut acum la otravă, iar mîine cine ştie ce ne mai aşteaptă, spuse Radu şi se întoarse ameninţător spre doamna Hutkins : Dumneata erai aşezată cea mai aproape de doamna Corine. Poate că în poşeta dumitale se găsea alături de revolver şi o mică fiolă cu otravă !

— Dacă nu încetezi, tinere, să ştii că un glonte îţi este rezervat. Şi apoi, dacă îmi amintesc bine, dumneata şi Sandra aţi servit berea !

— Nu e adevărat ! Dumneata ai propus să bem ceva.

— Şi doctorul a ajutat-o pe Sandra să servească berea !

— Eşti nebun, prietene ! Sînteţi nebuni cu toţii ! Deabia aştept să plecaţi de aici. M-am săturat de voi !

Sandra izbucni într-un hohot de plîns nervos :

— Mi-e frică !

Se ghemui pe canapea şi după un timp adormi suspinînd prin somn, ca un copil.

Radu nu închise ochii toată noaptea. Cît de fericit era mai înainte cu cîteva zile ! Nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar putea trece printr-o astfel de aventură. Totul semăna cu un coşmar şi totuşi era o tristă şi crudă realitate. Ce mult îşi dorea să fie acum acasă, între prieteni, în redacţia săptămînalului ilustrat sau în apartamentul lui atît de drag ! Biruit de oboseală, adormi spre ziuă şi visă că era la Bucureşti.

*

Vînzătorii de ziare împînziră străzile.

— Ediţie specială ! Jean Renoir a comunicat prin radio ! Sînt speranţe ca „Săgeata albastră“ să fie descoperită ! Ediţie specială !

Într-adevăr, vestitul alpinist, şeful echipelor de salvare, comunicase prin radio comandamentului că cercetările se apropie de sfîrşit. Din întreaga zonă de 30 de

kilometri nu mai rămăsese decît o porţiune de circa doi kilometri. Toate echipele încercuiseră această zonă. Deşi vremea era nefavorabilă, descoperirea rămăşiţelor „Săgeţii albastre“ era, după părerea lui Renoir, o chestiune de cel mult 24 de ore.

*

Dimineaţa un vînt puternic şi rafale de zăpadă învăluiră platoul unde se aflau. Cu toate acestea, Sandra era decisă să plece împreună cu Radu.

— Ce vreme urîtă! exclamă ea deodată.

— Ţi-e frică să plecăm?

— Orice s-ar întîmpla, aici nu mai rămîn.

— Nici eu!

— Radule, murmură ea după o scurtă ezitare. Nu e aşa că...

Se întrerupse, muşcîndu-şi nervoasă buzele.

— Ce anume, Sandra?

— Mi-e greu să continui, ar fi absurd.

— Nu te înţeleg.

— Am ajuns să nu mă mai înţeleg nici eu. Trecem prin momente îngrozitoare. Îţi jur că sînt nevinovată.

— Ce vorbe sînt astea, Sandra? Eu nu te-am bănuit nici o clipă.

— Tu poate că nu. Dar ceilalţi?

Radu simţea că Sandra vrea să-i destăinuiască, totuşi, cu totul altceva. Îi împărtăşi această impresie şi ea recunoscu că avea dreptate.

— Un gînd absurd... un gînd îngrozitor mi-a trecut prin minte...

— Mă bănuieşti ? Spune sincer !

— Sînt o nebună.

— Dar cum îţi poate trece prin minte aşa ceva ?

— Totul e posibil. Gîndeşte-te ! N-am mai rămas decît patru. Şi unul dintre noi e asasinul. Oricare dintre noi poate fi bănuit.

— Sandra ! Tu ai febră. Delirezi !

— Se poate. Mi-e o sete cumplită.

— Trebuie să bei ceva. A mai rămas bere. Să-ţi aduc ?

— Nu, nu ! îl imploră ea.

Era convins acum că avea febră. Ochii îi luceau straniu.

— Moartea ne pîndeşte la orice pas. Aminteşte-ţi cum a murit doamna Corine !

Pe Radu îl cuprinse un sentiment de amărăciune. Sandra, blonda stewardesă, pe care o cunoştea de atît de puţin timp, dar pentru care nutrea o sinceră simpatie, ajunsese să-l bănuiască chiar şi pe el. E drept că numai el ştia cît era de nevinovat şi cît de departe era de crimele care se făptuiseră din lăcomia şi poftele unui criminal sau ale mai multora. Totuşi nu şi-ar fi închipuit că Sandra păstrase în sufletul ei o îndoială şi faţă de el, îndoială pe care şi-o exprimă acum direct, într-un acces de sinceritate desăvîrşită, cauzat desigur de starea febrilă în care se găsea. Îi spuse cu multă tristeţe în glas :

— Ţi-e teamă şi de mine, Sandra ?

Drept răspuns, ea izbucni în plîns. Era, probabil, la capătul puterilor.

— Iartă-mă ! Sînt o proastă. Adu-mi o cutie cu bere ! Te rog !

*

Doamna Hutkins şi doctorul Duncan se supravegheau reciproc.

— Ţi-e frig, doamnă Hutkins ?

— Închipuieşte-ţi, doctore Duncan.

— Sîntem nedormiţi şi nemîncaţi. Dar mai mult decît atîta este teama. Teama aceasta care se strecoară ca o umbră şi ne îngheaţă inimile. Se apleacă peste măsuţă, schiţînd un surîs cinic : Oare cui îi vine rîndul ?

— Aş prefera să-ţi vină dumitale, răspunse doamna Hutkins netulburată, agitînd în mînă revolverul. Aş vrea să am ocazia să-ţi dovedesc cît de bine ştiu să mă folosesc de revolver.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse Duncan. Credeţi că nu v-am recunoscut din prima clipă ? Dacă pentru unii dintre noi aţi trecut drept o femeie oarecare, plină de toane şi de capricii, eu nu mă înşel. Vă cunosc cine sînteţi. Jos masca, doamnă Hutkins ! Cred că nu mai e cazul să continuaţi jocul.

— Ai perfectă dreptate, domnule Duncan ! Nu mă sinchisesc de fel că m-ai recunoscut, deşi îmi apare foarte ciudat acest fapt. Numai unul singur dintre pasagerii „Săgeţii albastre“ cunoştea adevărata mea identitate şi acesta e mort de mult. Cum de ai aflat ?

— Abilitate profesională !

— Să fim serioşi, domnule Duncan. Doar n-ai să pretinzi acum că eşti doctor psihiatru ? De fapt, aş putea să-ţi răspund cu aceeaşi monedă. Nu vreau să rămîn datoare faţă de dumneata. De ce să vorbim de „doctorul Duncan", cînd aşa ceva nici nu există ? Aşadar, sîntem chit. Sus mîinile, Duncan !



Radu dorea să părăsească avionul pentru a cerceta împrejurimile. Un gînd îi stăruia în minte şi voia să-l verifice. Dacă era aşa... enigma „Săgeţii albastre" era ca şi dezlegată. Două lucruri îl puneau însă în încurcătură : starea febrilă a Sandrei şi faptul că tezaurul rămînea în voia soartei, fără nici un fel de apărare. Era hotărît să trăiască, să scape din acest coşmar, să se întoarcă acasă, departe de aceste locuri unde moartea pîndea la fiecare pas, unde goana după bogăţie dusese la crime îngrozitoare. Evenimentele ce urmează avură darul să confirme bănuielile lui Radu, mai înainte ca el să se fi decis să pornească cercetările. O împuşcătură în interiorul avionului făcu să vibreze carcasa acestuia.

Se năpusti spre locul unde se aflau doamna Hutkins şi doctorul Duncan. Îi găsi luptîndu-se între ei. Din urechea dreaptă a lui Duncan o dîră de sînge se prelingea pînă la bărbie. Totuşi Hutkins nu mai era înarmată, şi bărbatul era gata să se năpustească asupra ei. Îi dădu un pumn lui Duncan drept în faţă. Acesta holbă ochii

spre el, surprins de atacul neaşteptat şi se prăbuşi pe podeaua avionului. Era primul pumn pe care Radu îl dădea cuiva în viaţa lui, dar Duncan îşi pierdu cunoştinţa şi se întinse cît era de lung, întocmai unui boxer făcut K.O.

— Ce s-a întîmplat, doamnă Hutkins ?

— A vrut să-mi smulgă revolverul din mînă. A vrut să mă omoare. Am tras. Eram în legitimă apărare. Îmi pare rău că nu l-am ucis pe acest ticălos.

— Unde e revolverul ?

— E acolo ! îi arătă ea spre podeaua avionului. A căzut sub bancheta aceea. Dar nu-mi mai poate folosi la nimic. Nu aveam decît un singur glonte şi n-am reuşit decît să-i zgîrii urechea.

Duncan îşi reveni din leşin.

— Ai să mi-o plăteşti ! gîfîi el. Apoi se întoarse către doamna Hutkins : Acum sînt lămurit. Asasinul nu poate fi decît cel la care se află cheile în momentul de faţă.

— Minciună sfruntată, scrîşni ea.

— Ai vrut să mă ucizi ca să scapi şi de mine, aşa cum i-ai ucis pe ceilalţi care îţi stăteau în cale. Apoi urma să te răfuieşti şi cu aceşti doi tineri.

— Nu e adevărat !

— Ba da. Din seara trecută eşti în posesia rîvnitelor chei. Nici asta nu e adevărat ?

Doamna Hutkins îl fulgeră cu privirea.

— De ce nu răspunzi ? Controlează-i poşeta, tinere !

— Ar fi inutil să vă obosiţi. Cheile de la safeul tezaurului se găsesc în poşeta mea.

— Cum ?! izbucni Radu plin de mînie.

— Cine îţi spune că dacă se găsesc în posesia mea sînt vinovată şi de crimele comise ? Acest ticălos minte cu neruşinare. El este asasinul !

În acel moment un strigăt de groază al Sandrei îl făcu pe Radu să se năpustească spre celălalt capăt al avionului. O găsi tremurînd toată, cu ochii holbaţi spre una din ferestruicile avionului.

— Era el ! Era el ! L-am văzut ! Era el !

— Stai liniştită. Pe cine ai văzut ? Pe... nu-i aşa ? şi îi şopti la ureche un nume care o făcu pe Sandra să tresară de spaimă.

— Da, da. El... el... murmură Sandra. Să fugim ! E înarmat ! O să ne omoare.

Din direcţia cealaltă a avionului răsună un ţipăt sfîşietor. Îl văzu pe doctorul Duncan apropiindu-se. În mîna dreaptă luceau cheile de la safe.

— Doamna Hutkins a sărit la mine să mă omoare, îi explică el, rîzînd prosteşte. Am lovit-o. Dar n-am omorît-o. E numai leşinată.

Radu se îndreptă plin de furie spre Duncan :

— Tu eşti asasinul. Acum nu mai e nici o îndoială.

Duncan se opri la cîţiva paşi de el, nehotărît. De-abia acum îşi dădu seama că nu era înarmat şi cum mai făcuse cunoştinţa pumnului lui Radu se temea să îl înfrunte direct. Acesta se apropia ameninţător de el. Dun-

can încremenise. Ridică pumnul, dar în acel moment Radu auzi o voce care nu-i era necunoscută :

— Nici o mişcare în plus, tinere. Mîinile sus amîndoi ! Duncan, fii amabil şi azvîrle-mi cheile de la safe ! Mai sînt zece minute pînă la căderea nopţii. Timp suficient pentru a-l goli de întregul lui conţinut. Pînă atunci, faceţi-vă în linişte, toţi trei, rugăciunea ! Vă aşteaptă, în ultima călătorie, cei care au plecat înaintea voastră.

Pe faţa lui Duncan se ivi o paloare neobişnuită :

— Cred că glumeşti ! Ştii bine doar cum ne-am înţeles !

— Fleacuri, Duncan ! Am glumit cu tine, atîta tot. Deşi, recunosc, trebuie să-ţi mulţumesc. Pentru acest lucru, îţi acord, drept recompensă, exact cinci minute ca să ne povesteşti ce s-a întîmplat din momentul cînd am alunecat în prăpastie.

— Bertram ! Poliţistul Bertram, murmura Radu. Aşadar, bănuielile mele s-au confirmat.

— Da, tinere. „Poliţistul" Bertram în carne şi oase. Să nu-ţi închipui cumva că stai de vorbă cu o stafie ! Sînt mai viu ca oricînd.

Radu îl auzi cum ridică cheile, apoi zgomotul deschiderii uşii safeului şi, în sfîrşit, exclamaţia lui de bucurie şi de surpriză.

— Frumoasă pradă ! spuse el. Păcat că n-o puteţi vedea şi voi, dar n-am ce să mai fac. Dacă vă întoarceţi...

Nu-şi mai urmă ameninţarea. Era preocupat să golească safeul de preţiosul lui conţinut. În acest timp Radu

se gîndea că minutele se scurgeau şi că ticălosul nu va ezita să-şi pună planul în aplicare. Nu ! Nu voia să fie omorît de această lepădătură a societăţii, de acela care avea pe conştiinţă atîtea suflete. Dar ce să facă ? Vocea lui Bertram îi întrerupse pentru cîteva momente şirul gîndurilor :

— Hei, Duncan, nu te lăsa prea mult rugat ! Fii înţelegător ! Uite, am să fac eu începutul. Aşadar, prinţul Sarasthri angajează pe poliţistul Bertram să păzească celebrul său tezaur. Dar poliţistul nu mai ajunge să se prezinte în faţa prinţului, deoarece m-am substituit lui. Şi astfel am început să joc, chiar de la plecarea avionului, rolul celui care avea să păzească tezaurul. Bunul meu amic, supranumit şi „doctorul", de profesiune spărgător şi criminal, cu un cazier deosebit de bogat, a fost ales de mine drept colaborator pentru realizarea celei mai perfecte lovituri pe care a conceput-o cineva vreodată : furtul tezaurului prinţului Sarasthri. Lovitura urma să se petreacă la Lyon, cu prilejul escalei „Săgeţii albastre". Dar, pe neaşteptate, avionul este silit să aterizeze pe Mont Blanc. Van Blathers, atras de bogăţia tezaurului şi îndemnat de Redhome, dorea să pună mîna pe tezaur. În ceea ce o priveşte pe doamna Hutkins, am aflat la timp, atît eu, cît şi Duncan, adevărata ei personalitate. Prinţul procedase destul de inteligent, trebuie s-o recunosc. Îmi încredinţase secretul cifrului, dar cheile le-a predat căpitanului Sanders. În plus, a angajat un detec-

tiv care să ne supravegheze atît pe mine, cît şi pe căpitanul Sanders : doamna Hutkins.

— Ucigaşule ! izbucni Radu. Acum toate bănuielile mele s-au confirmat.

— Nu te agita, tinere ! Nu uita că sînt înarmat, iar tu eşti cu mîinile goale. Şi apoi eu n-am ucis pe nimeni pînă acum.

— De asta sînt convins. Dacă vrei, îţi pot continua şi eu la fel de bine, ca Duncan, povestioara dumitale.

— De acord. Dar repede, fiindcă mă grăbesc ! Sînt curios să aflu ce poate scorni un gazetar atunci cînd vrea să facă pe detectivul.

— Un lucru e precis : îţi trebuiau cheile de la safe. La început ai bănuit că au încăput pe mîna stewardesei. Apoi ţi-ai dat seama că şi le însuşise altcineva. Dar cine ? Ce e drept, pentru un moment te interesa dacă exista o posibilitate de ieşire din văgăuna aceasta. Atunci ai hotărît să dispari, iar pe Duncan l-ai lăsat să se ocupe de găsirea cheilor. Aşa e ?

— Foarte exact. Mă uimeşti, tinere, cu perspicacitatea dumitale. Păcat că nu-ţi va mai folosi la nimic. Printr-o fericită împrejurare, am sosit tocmai la timp, pentru a lua tezaurul şi a vă îndepărta definitiv pe toţi.

— Dar mi-ai promis... bîigui Duncan.

— Încetează văicărelile, Duncan ! Mai aveţi doar cîteva minute de trăit. Continuă, tinere. Te ascult.

— Redhome l-a ucis pe Van Blathers.

— Interesant ! Este adevărat, Duncan ?

— Da.

— Duncan ştia acum la cine se găseau cheile, continuă Radu, în timp ce în mintea lui căuta cu febrilitate o ieşire din situaţia tragică în care se afla. L-a înlăturat atunci pe Redhome. Dar cheile le furase Corine, care îl bănuia pe Redhome, ca asasin al lui Van Blathers.

— Şi atunci, Duncan, ai ucis-o şi pe Corine ?

— Da. Am otrăvit-o. Dar blestemata aceea de detectivă mi-o luase înainte. Nu ştiu cum a reuşit să ia cheile de la Corine. Am încercat s-o omor, dar n-am izbutit.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Duncan ! Ai făcut treabă bună ! Ai curăţat terenul şi acum am reuşit să operez în linişte. Iar pe dumneata, tinere, te felicit încă o dată pentru calităţile dumitale nebănuite de detectiv amator. Concluziile dumitale au fost nespus de logice. Dar acum, ajunge cu vorbăria. Vă avertizez încă o dată să nu încercaţi să vă mişcaţi. Mai am exact trei gloanţe în revolver. Pentru fiecare cîte unul. Duncan, nu mişca !

— Ai să mi-o plăteşti, Bertram. Ţine ! Cîine !

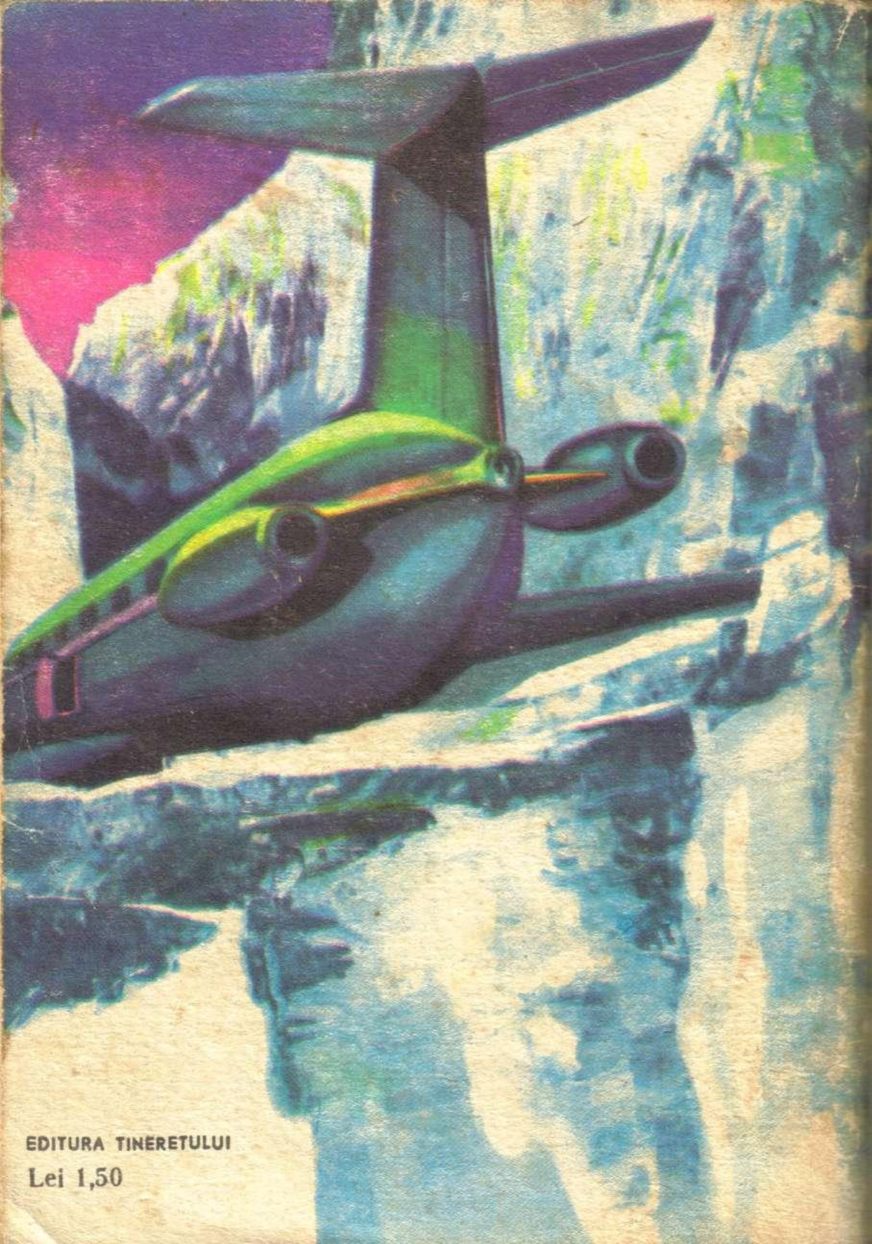
Duncan se întoarse fulgerător. Bertram apăsă pe trăgaciul revolverului. Radu auzi detunătura, apoi geamătul lui Duncan şi îşi dădu seama că era singurul moment de care mai putea profita pentru a salva viaţa sa şi a celor două femei. Se întoarse fulgerător. Duncan tocmai se prăbuşea pe podea. Distanţa dintre el şi falsul Bertram era de cel mult cinci metri. Criminalul apăsă din nou pe trăgaci, dar Radu se azvîrli într-o parte şi glonţul trecu la cîţiva centimetri de el. Dacă ticălosul

nu minţise, nu mai avea decît un singur glonte. Radu sesiză intenţia acestuia de a trage drept în inima sa şi se azvîrli la pămînt în clipa cînd cel de al treilea glonţ pornise din ţeava revolverului său. Glonţul se opri undeva în peretele din spatele lui. Celălalt nu aşteptă ca să se ridice de la pămînt şi se năpusti pe uşa avionului, ţinînd în mîna stîngă valiza care conţinea tezaurul pentru care se comiseseră atîtea crime. Radu se repezi pe urmele lui. Alerga mai repede decît acest ticălos căruia i se auzea respiraţia şuierătoare din ce în ce mai aproape. Radu strînse încordat pumnii. Din cîţiva paşi îl ajunse. În acest moment celălalt se întoarse să pareze lovitura, dar se împiedică de o piatră, alunecă şi valiza îi zbură din mînă spre prăpastie. Căutînd să o prindă, îşi pierdu echilibrul. Radu îl mai văzu bătînd desperat aerul cu braţele şi cu un urlet se prăbuşi cu valiză cu tot în prăpastie. De data asta falsul Bertram murise cu adevărat. La orizont o dîră roşietică străluci o clipă şi apoi întunericul învălui platoul. Datorită lui Jean Renoir şi echipei sale avea să fie ultima noapte pe care Radu, Sandra şi doamna Hutkins o mai petreceau pe Mont Blanc.

Redactor responsabil: IORDANA URECHE
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 03.12.1966. Bun de tipar 30.01.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 8002. Tiraj 80140. Hîrtie ziar sul de 50 g/m² 700×1000/32. Coli editoriale 2,43. Coli de tipar 2. A. T. 17802. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—94

Tiparul executat sub comanda nr. 60.795 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii". Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România


EDITURA TINERETULUI
Lei 1,50